

CIMERA de MADRID

OTAN NO BASES FORA

LES CLAVEGUERES DE L'ESTAT REBENTEN

nº 180 - juny 2022 - donatiu 2 euros

Editorial	pàg 3	Sindical	pàg 9-10
Política:	pàg 4-5	Ensenyament de Catalunya	
Las clavegueres rebenten: canvi de cicle?		Dona	pàg 10-11
Internacional	pàg 6-7	Dret a l'avortament	
Cumbre de Madrid: resurrecció de la OTAN		LGTBI	pàg 12
Repressió:	pàg 6	Plantant cara als discursos d'odi	
Jornada antirepressiva		Suplement	
Pensions	pàg 8	Ucraïna des de dins: viatge solidari a Kiïv	
V Assemblea de la COESPE			

Alcarràs, de la directora Carla Simon.

No hi ha opció: s'ha d'anar al cinema a veure la segona pel·lícula d'aquesta autora. Guanyadora de l'Ós de Berlín 2022, el primer per al cinema espanyol en els darrers trenta anys.

Dit això, recordem que vam aconsellar fa uns cinc anys no perdre's la seva òpera prima «Estiu 1993», en la qual ja mostrava una manera de mirar molt personal, sensible i delicada, però potent. Doncs seguim en aquesta línia, però amb el camp més ample i per tant més complex. I mirem d'explicar alguns perquè del seu valor.

Per l'actualitat del tema: la supervivència de l'agricultura front la pressió de la indústria.

Una família de pagesos cultiva una gran extensió de presseguers al poble d'Alcarràs, a Lleida, però després de vuitanta anys de treballar la mateixa terra és probable que aquesta sigui la seua última collita: el fill del terratinent que en reclama la propietat vol instal·lar un negoci de plaques solars.

Pel treball amb actors no professionals i dels nens: el protagonisme coral permet fer desfilar actituds de diferents generacions, i rostres de vells, joves i nens que diuen coses sense parlar, amb un punt de veritat de documental, és a dir, pageses i agricultors de les terres de Lleida fent d'ells mateixos, i composant una extensa família amb llaços que, difícilment poden donar-se a la ciutat pel fet que tots comparteixen l'espai i la feina, és a dir la terra.

Per la seva simplicitat: que sempre és aparent. Incloure el paisatge i els seus sons, i la llum natural, dins els papers protagonistes és alguna cosa més que un toc personal, cal saber-ho embastar.

Pels seus molts punts de vista, que apareixen explicant històries creuades, i això implica haver teixit una filigrana en l'estructura: progrés contra tradició, patriarcat obsolet, manca de futur del món rural, fragilitat de la família i comunicació...

Per rodar el film en la llengua pròpia dels pagesos de Lleida, el català, en la seva variant occidental. Perquè aquest valor afegit la fa IN-doblable: doblar-la és matar una part de la seva essència. Mereix comentari indignat i en veu alta el càstig que la pel·lícula s'hagi de veure a Catalunya amb subtítols en castellà afegits sobre la pantalla.

Coincidim en les crítiques que han dit que dona una visió humanista de la terra, de l'agricultura i la

família, i que mostra com es construeix una identitat, amb arrels i amb memòria. Però el cert és que vivim 2 hores de ràbia i impotència, que llisquen molt bé, i que no tenen ni esperança ni futur: la lluita dels treballadors del camp es veu molt al fons, les seves reivindicacions no estan dibuixades, així que no se sap ben bé contra qui dirigir la ira. Arribats a aquest punt hem de fer nostres les paraules del periodista cultural Agus Izquierdo que qualifica el film de «neorealisme resignat»: l'art d'enregistrar bellament la injustícia, però no amb l'objectiu de sacsejar la mirada sinó de posar imatges a un diagnòstic ja conegut. I acceptat, afegim.

«Si el sol fos jornaler, no matinaria tant. Si el marquès hagués de batre, ja ens hauríem mort de fam. Jo no canto per la veu, ni a l'alba, ni al nou dia, canto per un meu amic que per mi ha perdut la vida. [...] Canto per la meua terra ferma, casa amada.»

Eleccions Andalusia: el gran test.

Les eleccions andaluses del proper 19 de juny es presenten com un gran test per confirmar les opcions de PP i Vox per assaltar la Moncloa. Totes les enquestes donen una àmplia majoria a PP i Vox, que s'haurien d'unir per tenir majoria absoluta i formar govern. Vox ja ha anticipat que exigirà entrar al govern, com va fer a Castilla i Lleó. Mentrestant, el PSOE manté resultats amb prou feines, i Podem-IU se segueixen enfonsant. La ruptura *Adelante Andalucía*, d'*Anticapitalistes* liderada per Teresa Rodríguez tampoc aconsegueix mantenir els diputats que tenia.

Una primera conclusió que es va concretant a cada elecció: la política del govern PSOE-IU/Podem enfonsa especialment la seva ala esquerra, és a dir, IU/Podem. És lògic que qui més paga per la contradicció entre el que van prometre i el que fan al govern, és qui està més a l'esquerra. És un procés que es va reiterant, amb poques excepcions, i aprofundeix la crisi d'IU-Podem.

La segona conclusió: que aquesta política del Govern PSOE-IU/Podem, que protegeix els interessos dels grans capitals i la Monarquia, és la millor garantia del creixement i l'arribada al govern de la dreta i l'extrema dreta. Només cal recordar la imatge que va donar el govern progressista amb la repressió a la vaga del metall de Cadis al desembre. Tard o d'hora els i les treballadores es cansen de seguir votant a qui governa amb la mentida («derogació» de la reforma laboral i de la llei mordassa...) i contra la classe obrera i les classes populars. No és casual que, el 2018, quan el PP va accedir per primera vegada a governar la Junta, hi va haver una abstenció rècord del 42%.

L'extrema dreta és qui creix més, perquè amb el suport i el finançament de sectors de la gran burgesia i de l'aparell de l'estat, apareix desacomplexada i com l'única oposició real, en una situació de desesperació d'amplis sectors socials. No és casual que les set

localitats amb més pobresa i les quatre amb més atur de l'estat estiguin a Andalusia i a totes elles Vox ja va quedar o primera o segona força en anteriors eleccions. El PSOE i el seu soci d'esquerres, doncs, no són els dics de contenció de l'extrema dreta, sinó una garantia per al seu ascens. Sense una forta oposició d'esquerres a un govern de falsa esquerra, el camí d'aquesta desesperació cap a Vox està assegurat.

La refundació d'IU/Podem amb el projecte de Yolanda Díaz no s'escapa de la mateixa lògica: en lloc d'anar decididament a l'esquerra per avançar en un programa de ruptura clar amb el capitalisme i la Monarquia, cada cop més s'assimila al programa que el PSOE va abandonant. L'últim cas el tenim amb la posició davant de l'OTAN, en què Díaz ja s'obre el camí a participar a la cimera del juny. Aquesta voluntat dels dirigents de l'esquerra parlamentària que voler sempre donar mostres de moderació i de tenir «responsabilitat d'estat», fa que per a sectors amplis s'assimili aquesta esquerra a més del mateix, del politiqueig institucional que rebutgen.

Es van aixecar expectatives a l'esquerra sobre la ruptura d'*Anticapitalistes*, després de l'entrada de Pablo Iglesias i Podem al govern Sánchez. *Anticapitalistes* va ser un dels fundadors de Podem i Andalusia sempre va ser el seu referent polític més important, ja que en aquesta comunitat va arribar a dirigir Podem amb Teresa Rodríguez. Però el temps passa i no hi ha cap indici que *Anticapitalistes* proposarà algun tipus de front d'esquerres a nivell estatal que permetés avançar a la confluència de forces d'una esquerra amb un perfil clarament anticapitalista, per l'abolició de la monarquia i la defensa dret d'autodeterminació. De moment a Andalusia, el missatge fonamental d'*Adelante Andalucía*, accentua l'andalusisme per oposició al centralisme, però no hi ha un gir a l'esquerra respecte al programa d'altres eleccions en el marc de Podem, sobre la ruptura necessària amb el capitalisme i la monarquia.

...aquesta política del Govern PSOE-IU/Podem, que protegeix els interessos dels grans capitals i la Monarquia, és la millor garantia del creixement i l'arribada al govern de la dreta i l'extrema dreta

7/06/2022

LI

Las clavegueres de l'estat rebenten

Estem davant d'un canvi de cicle polític?

Sempre hem dit que la crisi econòmica fa aflorar la corrupció del sistema. Però el que estem veient darrerament va més enllà. I recordaria algun altre moment en que la burgesia vol treure's de sobre els governs «progressistes» -que no són directament els seus- i considera que ja poden prendre les regnes de l'estat els partits directament burgesos, els «seus». Per eliminar els uns i facilitar l'arribada dels altres, sovint fa caure els socialdemòcrates traient a la llum totes les seves vergonyes. Va ser el cas de Felipe González, al qual li van treure els cadàvers de Lasa i Zabala de feia més de 10 anys, i van remoure el GAL, situant-lo al capdavant de l'organització parapolicial contra ETA, fins que un Aznar li pogués escopir a la cara allò de «¡Váyase, Sr. González, váyase!»; ja havia fet la feina bruta. La pregunta és ¿estem davant d'una d'aquestes inflexions, en que la burgesia impulsa un canvi de cicle?

Una política econòmica antiobrera i brutal

La política d'aquest govern PSOE-PCE/IU-Podemós, ha estat brutal per als treballadors, i ha obert en forma exagerada les tises de les diferències socials. Oxfam, a finals de maig, denunciava l'augment dels mil milionaris a l'estat durant la pandèmia i que els que ja ho eren abans, s'han enriquit 6,8M d'euros al dia entre el 2020-2022.

A l'altra banda estem els qui paguem la festa amb la criminal estafa de reforma laboral de Yolanda Díaz. Han augmentat, sí, els contractes indefinits -1,7 milions de gener a abril, un 180% més-, però, a la vegada la pobresa laboral que supera el 12% dels ocupats. Sánchez presumeix a Andalusia dels 1.000 euros de salari mínim i els 20 milions d'ocupats¹ -que tant havia promès Rajoy i mai van arribar-, però no explica perquè som més pobres, tot i que l'atur ha baixat dels 3 milions. I és que, en no derogar les reformes laborals, i no encarir l'acomiadament, hi ha molta més rotació de llocs de treball i un 51% d'aquests indefinits son fixos-discontinus o a temps parcial. En conclusió, per més que s'apugi el salari mínim, si no es treballen prou hores, no s'arriba a fi de mes i la taxa de pobresa augmenta. Fa 15 anys (2007) hi havia 2,3M de treballadores amb jornada parcial, el 2022, hi a 2,8 M i per tant, es treballen menys hores: el 2008, es van registrar 9.100M d'hores treballades, davant de les 8.500M d'ara.

En aquesta situació, es disparen els preus amb una inflació desbocada del 8,9% a juny (al 9,8 el març!), mentre els sous i pensions del 2021, es van «actualitzar» entre un 2 i un 3%; la pobresa

energètica afecta 4,5M persones, 6 vegades més que al març que l'any anterior, i supera en morts (7.100 l'any) els accidents de trànsit a l'estat, mentre porten mesos negociant un topall del gas... perquè incomoda a les elèctriques; els desnonaments no s'aturen (7.300 a Catalunya, 3.500 només a Barcelona previstos pel 2022) i el sensellarisme arriba, només a Catalunya, a 53.118 persones, entre els qui dormen al ras o ho fan en refugis o habitatges insegurs o inadequats... I, mentre els empresaris ja han repercutit els augments de carburants i matèries primeres en els preus, es neguen a cap acord d'augment salarial, i el Banc d'Espanya vol forçar un Pacte de Rendes que deslligui definitivament augments salarials i de pensions de l'IPC.

Afloren les clavegueres de l'estat

L'existència de les clavegueres no és una sorpresa, especialment en un règim hereu del franquisme que mai va trencar amb la impunitat dels règims dictatorials. El tema és saber llegir quan van tan plenes que rebenten i perquè ho fan.

Quan el laboratori de la Universitat de Toronto, *Citizen Lab* va destapar l'espionatge de més de 60 persones lligades al «procés», tots els ulls es van girar cap al govern, amb l'evidència de que el programa *Pegasus* de l'empresa israeliana NSO, només es ven a governs. És a dir que, es posava sobre la taula que algun dels cossos de seguretat de l'estat (CNI, policia, guàrdia civil), amb autorització política o sense, estaven darrera de l'espionatge que arribava a l'avui president Aragonés, i als advocats del procés, entre d'altres. El fet obria una greu crisi amb ERC, JxC, Comuns. Per menys -només escoltes telefòniques-, a 1995 i sota el govern González, del PSOE com ara, va fer saltar el ministre de defensa García Vargas, el cap del CESID, general Manglano i el vicepresident del Govern, Narcís Serra.

El groller intent del govern de desviar l'atenció, fent públiques les infeccions amb *Pegasus* dels telèfons de Sánchez i Robles, un any abans, no només no ho va aconseguir, sinó que va afegir la constatació d'una enorme bretxa de seguretat, fos d'indefensió davant Marroc -si així era- o, encara pitjor, de sectors incontrolats dels propis cossos de seguretat. La «substitució» de la directora del CNI, Paz Esteban, per una altre col·laboradora estreta de Robles, ratificava l'aval del govern -tant des de Defensa com del propi Sánchez- a l'espionatge a 18 independentistes per part del CNI. La diferència, fins els 60 detectats per *CitizenLab*, quedarien per fora del control del govern central, o com a mínim, així prefereixen deixar-ho. El reforçament de l'ala del govern més íntimament lligada a les clavegueres

de l'estat de Robles, defensada públicament per Feijoo, porta a un allunyament relatiu dels seus socis de govern que, igual que els independentistes, demanaven el seu coll.

De fet, les conseqüències es van escenificar aviat

en la negativa d'ERC i JxC a votar el decret de mesures urgents per la crisi de la guerra d'Ucraïna, que es va salvar amb Bildu; i posteriorment amb el gir cap a les grans patronals audiovisuals que permet l'abstenció del PP. Tots això es podria repetir amb el proper vot dels plans de pensió d'empresa, que sembla que salvarà Bildu...

Mentre, per si fos poc, Villarejo segueix fent públiques les múltiples gravacions amb què posa en marxa el ventilador: falsificació de denúncies contra dirigents independentistes, com ara Trias o fins i tot Pujol, intervenint electoralment –fins a l'Ajuntament de Barcelona-, implicacions de Cospedal, Rajoy i Sáenz de Santamaría... tots ells còmplices o/i coneixedors des del 2012 del «comando» patriòtic que va començar a Catalunya, i al qual el govern de Rajoy va ordenar operacions «parapolicials» per interessos partidistes... que donarien lloc a la policia patriòtica i que, pel que sembla, seguiria avui i l'affair Pegasus només en seria la cirereta, amb i sense control del govern. I en la més absoluta impunitat.

I llavors?

El trencament de ponts amb Catalunya, es completa amb el cop judicial del 25% del castellà a l'escola –que traeix absolutament l'hipotètic blindatge de la immersió que van defensar PSOE-IU-Podem, Comuns i ERC amb l'aprovació de la llei Celaá -la LOMLOE-, i l'aflorament públic del baix nivell d'execució de les inversions en Catalunya que no arriba al 36% -mentre a Madrid supera el 187,3%-. Poc marge deixa a ERC per seguir amb la farsa del diàleg.

Amb això, trontollen els suports necessaris per a acabar la legislatura, encara més ara que Brussel·les pressiona i, tot i garantir el segon tram dels fons europeu de 12.000M, alhora la pública la seva exigència i el compromís del govern –que aquest nega- d'allargar el període de càlcul de les

pensions abans d'acabar el 2022, quan tot just s'estan presentant els plans de pensions d'empresa. Cert és que l'absoluta claudicació de PC-IU-Podem i les ziga-zagues d'ERC li deixen un petit marge parlamentari, però ja ha hagut de recórrer al PP en alguna votació –reforma laboral o en l'audiovisual- i el continu gir a dreta del govern, només es possible per l'absoluta passivitat de les direccions sindicals, que no convoquen a una vaga general més que justificada.

I mentre el carrer no respongui, PSOE-PC/IU-Podem segueixen el dictat dels mercats, i, la patronal busca el moment de retornar el govern a les mans de PP-VOX, com a Castella. Per això, és obligat preguntar-se ¿perquè el govern es veu incapaç de colpejar sobre Robles i les clavegueres que li resten suports? Tan atrapat està? Estem ja en el canvi de cicle? ¿El capital es sent prou segur per enfrontar per si sol, sense intermediaris, les classes populars sobre les que hauran de seguir descarregant cops brutals, ara amb l'afegit dels costos derivats de la guerra d'Ucraïna? Si el canvi es dona en fred, sense lluites, al dictat de la burgesia, girarà a dreta, com la política del govern prepara i com poden ser bona mesura les eleccions andaluses; però si és amb la mobilització, podem aturar aquests plans criminals contra els i les treballadores.

M. Esther del Alcázar i Fabregat

Notes

¹ En ocupació encara estem per sota dels nivells del 2007: faltarien uns 600.000 ocupats. Son les diferències entre el recompte de la Seguretat Social, que mesura afiliació, i l'INE, que mesura ocupació, i utilitzen diferents mètriques.

Jornada antirepressiva

Unitat davant la repressió

Els judicis se succeeixen diàriament, i les condemnes segueixen caient. Són poques les vegades que, després de dures i llargues mobilitzacions, podem celebrar la sentència, com l'absolució definitiva de l'Audiència Nacional de Tamara Carrasco (després de quatre anys de tortura!!), la de Brian, o la reducció de la condemna de Marcel Vivet.

Lluita Internacionalista estem convençuts de la necessària unitat davant de la repressió, raó per la qual hem donat total suport als 6 de Saragossa o els antifeixistes de Pego. A Catalunya, som part de diferents plataformes antirepressives, com la 30octubre nascuda el 2017, la de «Tombem les lleis antirepressives» després de les mobilitzacions en defensa de Pablo Hassél, el Front Antirepressiu convocat per l'Assemblea Nacional Catalana, o responent amb l'adhesió a la Jornada antirepressiva convocada per «Meridiana resisteix» que va reunir el 5 de juny més de 90 entitats i grups de suport.

Cimera a Madrid de l'OTAN

La cimera de

El 29 i 30 de juny se celebra a Madrid la cimera de l'OTAN, que té l'objectiu d'aprovar el que anomenen nou Concepte Estratègic 2022, amb el qual l'aliança militar imperialista preveu incrementar totes les seves capacitats militars, siguin nuclears, convencionals o cibernètiques. L'OTAN, l'aparell imperialista contra els pobles, es rearma per la confrontació militar, contra actors estatals o no estatals, en qualsevol regió del món.

La invasió russa d'Ucraïna ha generat el context perfecte per la resurrecció de l'OTAN. Les tornes han canviat des d'aquell 2019 en què el president francès Emmanuel Macron assegurava que el bloc es trobava en «estat de mort cerebral». Fins i tot Finlàndia i Suècia, tradicionalment defensores d'un no-alineament militar, han demanat integrar-s'hi, amb elevadíssims índexs de suport entre les seves poblacions. L'atac imperialista rus va començar amb el pretext de «finlanditzar» Ucraïna i s'acabarà amb Finlàndia dins l'OTAN. Tota una jugada mestra de Putin, que engreixa l'instrument de l'imperialisme nord-americà per actuar com a gendarme mundial, com ha fet a l'Iraq, els Balcans, Somàlia, Líbia o l'Afganistan. Des de la defensa dels pobles contra tota agressió imperialista, reclamem la dissolució de l'OTAN, com ara cridem no a Putin i tot el suport a la resistència del poble ucraïnès.

la resurrecció de l'OTAN

A la cimera de Madrid es discutirà aquest nou concepte estratègic, que ha d'actualitzar el que es va aprovar a la cimera de Lisboa de 2010. I ho fa després d'una dècada que va començar amb la intervenció a Líbia i acaba amb la guerra a Ucraïna, passant per la humiliant retirada dels Estats Units i els seus aliats de l'Afganistan, l'auge militar de la Xina o els ciberatacs.

La cimera de l'OTAN ha de servir també modernitzar els arsenals nuclears, introduint la Intel·ligència artificial i nous prototips, per molt que l'any passat les organitzacions antimilitaristes van aconseguir l'aprovació a l'Assemblea general de l'ONU del Tractat de Prohibició de les Armes Nuclears., que no ha signat cap país que en tingui i tampoc el govern espanyol, que s'autoproclama el «més progressista de la història».

Ara el PSOE commemora els 40 anys de l'entrada d'Espanya a l'OTAN gràcies a les traïcions i maniobres de Felipe González amb un referèndum-trampa que va aconseguir guanyar pels pèls. Si aleshores era el PSOE qui traïa els seus compromisos, ara és la «nova esperança» d'IU i Podem, Yolanda Díez, militant del PCE, qui podria protagonitzar el seu propi «OTAN d'entrada no», i participar de la cimera. A les portes del congrés del PCE, hi ha nervis.

Però més enllà de qui es vol posar a la foto, el govern «més progressista de la història» continua aprofundint el seguidisme de l'imperialisme nord-americà en matèria de seguretat i defensa. El 28 de desembre de l'any passat, sense fer soroll, van aprovar la nova Estratègia de Seguretat Nacional. El document que regeix la política de seguretat durant cinc anys planteja que «l'aliança estratègica d'Espanya amb els Estats Units està basada en una relació de mútua confiança amb dimensions polítiques, econòmiques, culturals i militars». I afegeix: «Espanya, membre de la UE i de l'OTAN, donarà suport a la cooperació entre les dues organitzacions com a eix central de la seguretat col·lectiva davant dels grans desafiaments globals».

El mateix 28 de desembre, el Congrés aprovava els **Presupostos Generals de l'Estat** amb un increment rècord en la despesa militar. El Centre Delàs d'Estudis per la Pau denunciava que

el «govern més progressista» havia batut un rècord històric arribant a 22.796 milions d'euros: 1 de cada 5 euros dels que gasta l'administració central. Espectacular l'augment del 16'2% en inversions d'armament. Per no parlar de les autoritzacions a les exportacions d'armes espanyoles a l'Aràbia Saudita, que les utilitza per cometre crims de guerra al Iemen, segons ha demostrat el mateix centre, en col·laboració amb Amnistia Internacional i altres ONG. I a l'acte dels 40 anys d'entrada a l'OTAN, Sánchez es comprometia davant el secretari general Stoltenberg, a més depeses militars.

Que no ens vingui a donar lliçons de pacifisme ni d'antiimperialisme ningú que dona suport a aquest govern. I que no s'omplin més la boca amb proclames sobre la despesa social. El Govern PSOE-IU/Podem se subordina, com tots, als Estats Units i l'OTAN i dilapida recursos públics que haurien d'anar a parar a pensions, sanitat i educació per incrementar la despesa militar.

Dissolució de l'OTAN, bases fora!

Cristina Mas

V Assemblea de COESPE

Carregant-nos de raons per a la lluita

A València, els dies 28 i 29 d'abril, s'ha celebrat la V Assemblea de COESPE amb una assistència de prop de 100 pensionistes de tot l'Estat espanyol, entre els quals alguns companys de Lluita Internacionalista. En aquesta assemblea s'ha debatut àmpliament el model organitzatiu i s'ha discutit una part de la taula reivindicativa. Per falta de temps material, la resta s'ha acabat de debatre de manera telemàtica. Els documents finals que recolliran totes les aportacions arribaran a les plataformes.

El moviment de pensionistes ha donat suport a la derogació de les reformes laborals, la defensa de la Sanitat i Educació públiques, la millora de la situació de les residències de gent gran i la solidaritat amb la vaga del metall de Cádiz, entre altres conflictes laborals. S'ha insistit en la defensa del Sistema Públic de Pensions. S'ha criticat la no derogació real de les reformes de pensions de 2011 i 2013, s'ha denunciat novament el Pacte de Toledo, la Reforma de les pensions de 2021, el Pacte de Rendes, la proposta d'aquest Govern d'aplicar un IPC mitjà a les pensions que torna a fer perdre poder adquisitiu als pensionistes, més encara quan les últimes xifres situen l'augment en el cost de la vida al 10%. El moviment pensionista també ha estat en contra dels Plans Privats d'Empresa que afectarien els treballadors reduint el seu salari, portant a la privatització el sistema públic, beneficiant el sector financer, i que també perjudicarien els pensionistes, perquè significarien una disminució dels fons de pensions de la Seguretat Social.

unes pensions dignes, cal que hi hagi uns salaris dignes. I que s'hauran de pujar les pensions mínimes percebudes en la seva majoria per dones. Cal continuar lluitant contra la bretxa de gènere, en pensions i en salaris i condicions laborals, exigint la pensió mínima de 1.084,00/ •

S'han plantejat propostes d'accions de mobilització a dur a terme en defensa del Sistema Públic de Pensions com a qüestió prioritària. Es té la posició de realitzar-ho conjuntament amb altres organitzacions de pensionistes i amb el sindicalisme combatiu. Entenem que és fonamental arribar als centres de treball, tant el sindicalisme combatiu com les organitzacions de pensionistes. És al conjunt de treballadors i treballadores a qui les mesures que s'estan aprovant i les que és preveuen aprovar afectaran, a més de als actuals pensionistes.

A Lluita Internacionalista tenim clar que, per tal que hi hagi

Això ens haurà de portar cap a una mobilització més contundent com seria una vaga general, per a la qual totes i tots tenim sobrants motius.

L'únic camí per aconseguir dignificar la vida dels actuals pensionistes i els futurs pensionistes és la mobilització constant en defensa del Sistema Públic de Pensions per revertir els atacs del Govern de PSOE-PODEMOS-IU i les polítiques que des de la UE volen imposar a les pensionistes i als pensionistes.

**Govern qui governi,
les pensions es defensen.**

Pensionistes de LI

Seguim recollint signatures de la ILP exigint "Regularització, ja"

Contacta amb nosaltres, signa i col·labora!

Després de les 5 vagues històriques a l'educació pública

CGT ensenyament crida a participar en les vagues del 2 i 9 de juny

Després de no rebre cap proposta satisfactòria per part del Departament d'Educació malgrat les 5 vagues i mobilitzacions històriques del mes de març, els sindicats de l'educació pública han tornat a convocar vagues més per aquest darrer trimestre del curs: dues aturades de 2 hores els dies 17 de maig i 2 de juny i dues vagues de tota la jornada el 25 de maig i el 9 de juny.

Al tancament d'aquesta revista per a la seva impressió s'havien dut a terme les dues primeres convocatòries. Tot i que la manifestació del 25 de maig va a tornar a treure a milers de treballadores els carrers, el seguiment d'aquestes convocatòries ha estat bastant inferior a les del mes de març. Davant d'això, i per tal de potenciar la participació a les vagues que queden per davant, des de CGT Ensenyament s'ha publicat un comunicat (en l'elaboració del qual ha participat el nostre company Pedro Mercadé) que reproduïm íntegrament:

***El 2 i 9 de juny ens juguem els recursos del proper curs!
No ens quedem a mig camí!
Si tomem a ser les del 15M, guanyarem!***

Aquest dimecres 25 de maig hem fet la sisena vaga unitària de jornada completa per la reversió de les retallades a l'educació pública. Si no tinguéssim els precedents de les 5 jornades històriques del passat mes de març, segurament estaríem parlant d'una de les vagues i manifestacions més importants dels darrers anys. Però hem de reconèixer que, en relació al març, n'hem vist reduït el seguiment. És obvi que aquesta disminució no s'ha produït pas per una reducció del descontentament de les treballadores de l'educació, sinó per altres qüestions sobre les quals, des de CGT Ensenyament, us volem traslladar algunes reflexions que creiem importants, sobretot, per tal de potenciar les properes convocatòries i de guanyar aquesta històrica lluita:

No és cert que no haguem aconseguit res amb les vagues que hem fet: Departament i Govern mai no relacionaran la reversió de les retallades amb la nostra lluita per tal de no generar un efecte crida cap a la resta de sectors. Però hem de fer valdre que:

- Qüestions que ens deien que eren impossibles, **com les places de concurs de mèrits** per a les companyes interines (molt insuficients encara), o el darrer oferiment enverinat (que no vam signar perquè deixava fora les companyes de secundària) del retorn de **l'horari lectiu per al pròxim curs a primària i infantil**, han estat fruit de la pressió exercida amb les vagues que hem fet.

- Hem tornat a fer **assemblees de treballadores** i debats als centres, com no fèiem des de fa molt, sobre la insuportable situació que patim. Ens hem tornat a organitzar i ho hem de continuar fent.

- Han expressat la seva protesta molts equips directius, que el Departament volia de còmplices o d'agents neutrals, però que s'han tornat a posicionar com el que són: companyes i treballadores que també volen una educació pública de qualitat. Així ho constata el recent escrit signat per més de **700 direccions** de Barcelona (que s'està estenent per tot Catalunya i que segurament creixerà en adhesions els pròxims dies). En aquest sentit, i tenint en compte que els recursos humans i materials amb què treballem determinen la nostra tasca educativa, **demanem a les direccions que en els pròxims claustres es parli també de les vagues unitàries que tenim per endavant**, justament amb l'objectiu d'incrementar-los.

- Hem **socialitzat** i posat el focus mediàtic (malgrat els intents continuats de censura) a les **mancances que patim a l'educació pública** d'una forma que no es produïa des de feia molts anys. Avui, és més gran la part de la societat que ja sap que el que ens

mou «no són 5 dies de vacances, són 10 anys de retallades». Sí, hi ha altres formes de protesta i, moltes també les estem fent i/ o les estem debatent. Però no ens enganyem: sense el context generat per l'èxit de les darreres vagues no les estariem duent a terme o no tindrien ni molt menys la incidència que estan tenint.

Sí, encara podem aconseguir mesures molt importants i per al curs vinent: abans de les 5 vagues, el Departament no ens deia que ens oferiria el retorn de l'horari lectiu a infantil i primària després de fer-les. I, evidentment, ara no ens diu que ens les oferirà per a totes les etapes i per al pròxim curs, així com la resta de demandes, si fem prou pressió a les properes vagues. Ens diuen que ja és tard o que no hi ha diners, justament per desmobilitzar-nos. Però és evident que sí que és possible perquè:

- Van aprovar i prorrogar els mal anomenats reforços covid els cursos anteriors (que, per cert, ara volen retallar) al mes de juliol.

- Per contractar empreses privades (que precaritzen a les companyes del lleure) i així poder cobrir el nyap de l'avançament de l'inici de curs, sí que hi ha temps i diners.

Si tornem a sortir als carrers com ho vam fer el 15 de març, guanyarem! Hem de sortir a lluitar totes les que hi vam ser el 15M i més. Si ho tornem a fer el 2J i el 9J, si convertim en força al carrer tota la indignació i malestar que fa temps que tenim, d'ara fins a finals de curs, transformarem demandes importants en mesures reals, i sí, algunes ja per aplicar-les el pròxim curs. És cert que hi ha un sacrifici econòmic immediat en el fet de fer més vagues, però el sacrifici, no només econòmic, sinó també anímic, de condicions laborals i educatives, i de quedar-nos a mig camí i seguir sense canviar res (o inclús retrocedir: retallada de reforços covid, vendre la immersió com ho volen fer i d'altres mesures més dures que puguin arribar) és indiscutiblement un sacrifici pitjor.

Algunes companyes han expressat la dificultat de fer vaga a finals de curs per les tasques importants que tenim aquests dies. Justament, i ara que tenim una oportunitat històrica, **la tasca pedagògica més valuosa que ens queda aquest curs és lluitar per aconseguir les millores que tant necessitem per al futur immediat.** Convencem-nos i convencem les nostres companyes:

També per responsabilitat educativa, anem a la vaga els dies 2 i 9 de juny!

26/05/2022

CGT Ensenyament

Dret a l'avortament: avenços i retrocessos

Arreu del món la lluita pel dret a l'avortament legal, lliure, segur i gratuït està a l'ordre del dia perquè encara continua sent un dret fonamental vulnerat i, fins i tot, prohibit com és el cas d'El Salvador, Nicaragua o Haití entre d'altres països. La lluita del moviment feminista i la Marea Verda ha aconseguit també importants avenços com és el cas de l'Argentina a on es va aconseguir la seva legalització, a Xile a on està en ple debat en el marc del procés constituent, o a l'estat de Guerrero, Mèxic, on recentment acaba de despenalitzar-se. Però la realitat ens corrobora que cal continuar amb la lluita permanentment perquè -i més encara en moments de crisis econòmiques i socials- els drets sexuals i reproductius són al punt de mira dels sectors més reaccionaris i misògins que, en molts casos, reben el suport o són part dels mateixos governs.

Als Estats Units els últims anys hi ha hagut retrocessos en diversos estats embravits per les polítiques i discursos misògins de Donald Trump: Texas, Florida, Idaho, Arizona, Oklahoma i Kentucky en són alguns exemples. De fet, la situació ha arribat al Tribunal Suprem a on hi ha una ofensiva per tombar la sentència històrica «Roe contra Wade» que va aconseguir el reconeixement del dret a l'avortament l'any 1973. Cal destacar que, des d'aleshores mai no es va sancionar cap llei integral específica per blindar aquest dret, tampoc quan els demòcrates van tenir majoria en ambdues càmeres. D'aquesta forma, es deixa en mans de la justícia patriarcal i de l'aritmètica judicial aquest dret fonamental.

Per tot això cal la mobilització internacional: perquè els drets s'aconsegueixen i es defensen als carrers. Ni un pas enrere!

El «lobby» antiavortista a Catalunya i a l'Estat Espanyol, finançat amb diners públics.

Recentment, es feia pública al portal informatiu «Crític» informació recopilada per l'Associació pels Drets Sexuals i Reproductius i un mapa del «lobby» antiavortista a Catalunya i a l'Estat Espanyol.¹ A l'informe es confirma que el Departament de Drets Socials de Catalunya, des del 2010 i sota els mandats d'ERC i Junts ha finançat a l'entitat «Fundació Pro Vida» amb 260 mil euros. Aquesta fundació forma part del «Foro Español de la Familia» que va encapçalar les mobilitzacions contra la llei de l'avortament l'any 2010 i recentment també contra la llei d'eutanàsia. A més a més, segons la memòria de la mateixa fundació també va rebre diners públics del Fons Espanyol de Garantia Agrària (FEGA) i de la Diputació de Barcelona. I a tot això hem d'afegir que moltes administracions els deriven dones dels serveis socials o centres de salut: l'any 2020 l'Ajuntament n'hauria derivat unes 76 i el CatSalut 84. Evidentment aquest «lobby» compta amb molts d'altres col·laboradors de l'àmbit privat: el Banc d'Aliments, la Fundació Rocapin i Isolana o l'Associación Española de Profesores de Planificación Familiar Natural (RENAFER). La Fundació Pro Vida és un exemple de tot un mapa que ha sigut publicat i que inclou altres entitats antidrets com «Hazte Oír», «Citizen Go», l'organització secreta i paramilitar «El Yunque», entre d'altres. Cal destacar que, en molts casos, són organitzacions enxarxades entre si. Per exemple: organitzen intimidacions a les portes de clíniques que practiquen avortaments, tant a Catalunya com als mateixos Estats Units.

Cal blindar el dret a l'avortament.

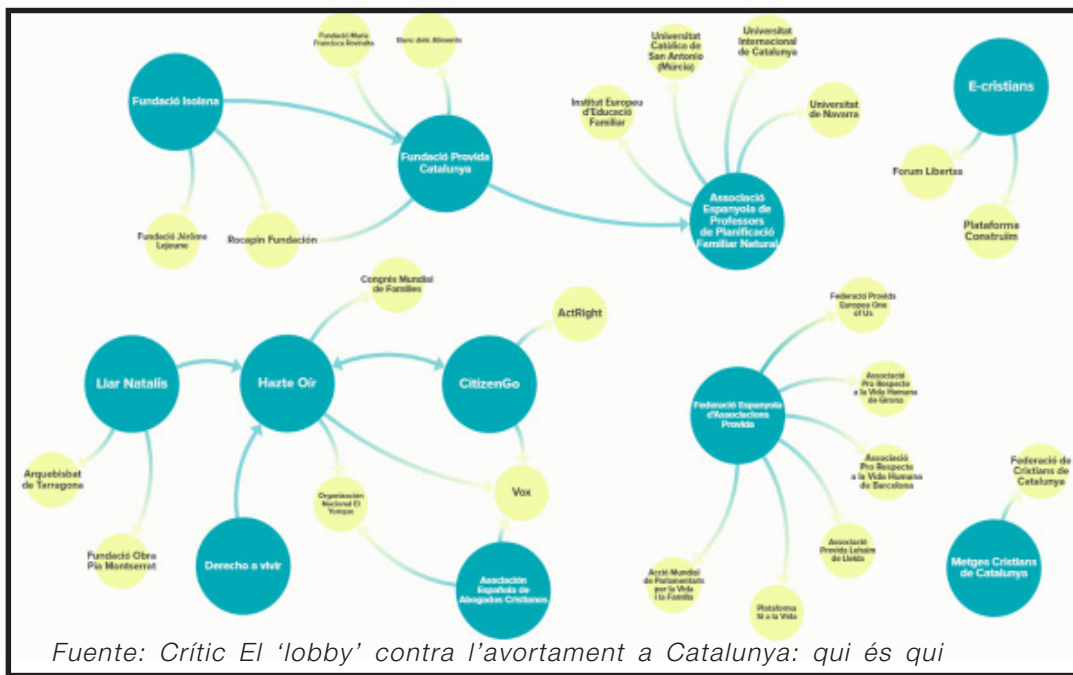
El creixement de les organitzacions fonamentalistes i dels discursos i polítiques reaccionàries, misògines i LGBTIfòbiques està vinculat a la situació de crisi econòmica capitalista. Les violències cisheteropatriarcals són un mètode de disciplinament que intenta mantenir-nos submises i controlades mitjançant l'ús de les diverses formes de violència per treure més guanys de la nostra explotació. I al mateix temps pretén culpabilitzar-nos de la crisi i dividir-nos com a classe treballadora. D'aquesta situació també en són responsables els governs, partits i organitzacions que, tot i considerar-se feministes i defensores de la diversitat, financen amb diners públics a entitats reaccionàries com hem vist amb el cas de Catalunya. Però tampoc no hem d'oblidar que l'Estat Espanyol -tot i anys del «gobierno más progresista de la historia»- continua destinant milions d'euros públics a la mateixa Església Catòlica i manté el Concordat del 78 d'origen franquista que atorga a aquesta institució obscurantista privilegis econòmics, socials i polítics. S'estima que l'Església rep al voltant d'11.600 milions entre l'ensenyament, obres socials, excepcions impositives, manteniment del patrimoni, IRPF, entre d'altres. Xifres exorbitants per si mateixes, però encara pitjors si les comparem amb els només 525 milions pressupostats pel Ministeri d'Igualtat per a l'any 2022. No n'hi ha prou amb discursos ni tampoc amb millores que podem anar aconseguint, necessitem blindar els nostres drets i, per tal de garantir-ho, cal trencar amb els privilegis d'institucions com l'Església o amb el finançament a altres entitats vinculades.

Ara el govern PSOE-Podem -després d'anys d'exigència del moviment feminista- ha presentat a debat una reforma de la llei de l'avortament aprovada l'any 2010 que podria recuperar drets que ens van treure amb l'intent de contrareforma impulsada pel PP i encapçalada per l'aleshores Ministre de Justícia, Gallardòn. De fet el PP i VOX ja han sortit públicament a oposar-s'hi. Amb la nova reforma, per exemple, ja no seria necessària l'autorització per a la interrupció voluntària de l'embaràs en el cas de les menors de 16 i 17 anys. També s'avançaria amb l'eliminació del període de reflexió de 3 dies que s'imposa actualment a una dona o persona gestant que decideixi avortar i en garantir aquest dret tant amb el mètode quirúrgic com amb el farmacològic en centres públics de tot el territori. En aquest sentit, la situació avui dia és alarmant: 11 províncies no registren haver practicat cap avortament des que es va aprovar la llei l'any

2010 el qual vol dir que milers de dones s'han hagut de desplaçar a altra província per tal de poder exercir aquest dret. I en l'actualitat, a més, més del 80% dels avortaments es continuen realitzant en clíniques privades.

Avançar i blindar amb el dret a l'avortament és una necessitat perquè com veiem avui dia no és veritablement una pràctica lliure i garantida. I no podem oblidar que moltes dones i persones gestants sense targeta sanitària o en situació administrativa irregular són negades d'exercir aquest dret. Advertim que cap llei blindar un dret si no es fa efectiva amb el pressupost necessari. Ni tampoc si no ens inclou a totes, és a dir, si no acaba amb la vessant racista de la llei d'estrangeria. Fem una crida a mobilitzar-nos i organitzar-nos en aquest sentit. A sortir als carrers per l'avortament lliure, legal, segur, gratuït i universal.

Cal que el moviment feminista, el moviment per l'alliberament sexual i de gènere i el moviment antiracista lluitem unitàriament des d'una perspec-

Fuente: Crític El 'lobby' contra l'avortament a Catalunya: qui és qui

tiva de classe que és la que ens unifica en les nostres diverses opressions. I per això, cal també que el sindicalisme alternatiu i combatiu agafi a les seves mans i unifiqui totes aquestes reivindicacions. Perquè la veritable forma d'aturar l'extrema-dreta i els fonamentalismes és amb una sortida de fons, de classe, rupturista i anti-capitalista.

Rosario de Mendieta

Notes

1 <https://www.elcritic.cat/investigacio/la-generalitat-ha-subvencionat-la-fundacio-antiavortista-provida-amb-260-000-euros-129184>
i <https://www.elcritic.cat/investigacio/el-lobby-contra-avortament-a-catalunya-qui-es-qui-128782>

Plantant cara als discursos d'odi

Activistes de la Crida LGBTI i Sororitrans vam boicotejar la presentació d'un llibre transfòbic a la Casa del Llibre el passat 16 de maig a Barcelona. Els Mossos van blindar la llibreria a cops de porra protegint la trobada que va acollir a dirigents de Vox i personalitats conegudes del feminisme transexcloent

Un centenar de persones van intentar impedir a Barcelona la presentació d'un llibre transfòbic a la Casa del Llibre de la Rambla de Catalunya. Coincidint amb la vigília del *Dia Internacional contra l'LGBTI-fòbia*, les organitzacions *Crida LGBTI* i *Sororitrans* van convocar el passat 16 de maig una manifestació que pretenia irrompre a la llibreria per tal de fer front als discursos discriminatoris contra el col·lectiu trans. Diverses unitats d'antiavalots dels Mossos d'Esquadra van impedir-nos l'entrada, desplegant un cordó de seguretat davant l'establiment i escortant els assistents a l'acte per mitjà de dures càrregues desproporcionades, provocant almenys 4 persones ferides i mitja dotzena d'identificades.

Durant les dues hores de protesta, les activistes vam desmuntar l'argumentari del llibre i alguns clients i veïns van apropar-se per mostrar la seva solidaritat amb els manifestants, i els vam fer entrega de fulls de reclamacions a l'establiment. Un cop finalitzada la presentació, la policia va fer un cordó per protegir els assistents, entre les quals hi havia diverses cares conegudes del feixisme, l'extrema dreta i el moviment TERF (feminisme radical transexcloent), com el diputat de VOX al Parlament i exmembre de *Plataforma X Catalunya* Joan Garriga, la directora de l'Observatori per a la Igualtat de la UAB Juana Gallego, líder acadèmica d'aquesta corrent trànsfoba, o la professora i antropòloga Silvia Carrasco.

«Un fantasma recorre els països més desenvolupats: el generisme queer».

Així comença el llibre '*Nadie nace en un cuerpo equivocado*' que els psicòlegs José Errasti i Marino Pérez Álvaro van presentar sota l'escarni dels manifestants. Des del col·lectiu LGBTI denunciem que l'autodenominat *feminisme radical* està prenent cada cop més rellevància als carrers i a les xarxes socials, basant la seva tesi en falsos dogmes disfressats de ciència. El creixent relat TERF nega l'existència de les persones trans i atempta contra la seva integritat, tot justificant la violència sistèmica patriarcal que pateixen al seu dia a dia.

Bernat Aragó,
activista LGBT

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: ES64 2100 3459 3821 0022 0515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: lluitainternacionalista

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

